

Tháng Mười Không Bao Giờ Có

Nhất định có tháng Mười...vì hết rồi tháng Chín!
Anh thấy em "nhất định", bèn gặt đầu cho "xong"!

Em nhếch cặp môi hồng: "Anh thua em thiệt nhá!"
Anh hôn em đôi mà và quên cái đồng tiền!

Tháng Mười, nhiều người quên...vì nó thành quá khứ!
Biết bao nhiêu mộng vỡ khi ngòi đếm thời gian...

Thời gian đi lang thang, sau tháng Chín là Tết!
Là một năm, nửa, hết...thì còn gì mộng mơ?

Quý nhất là Tự Do. Quý nhất là Độc Lập.
Đất trời đều đổ sập...như cái cổng nhà trường!

Em mãi mãi dễ thương mơ chuyện toàn hư ảo
Ngay cả mơ cái áo bằng lông cừu mùa Đông!

Phật nói Có Là Không! Phật nói Không Là Có!
Em đi Chùa để tỏ em ngoan Đạo, biết mà...

Đồng Đức Bốn đi qua để bài thơ bất hủ:

"Buổi trưa, ăn mà vào Chùa
Sư ra, đưa cái lá bùa, bảo đi!
Lá bùa, không biết làm chi?
Thôi thì dứt túi. Lại đi ăn mà!"

Bài thơ đó quá Hay! Tháng Mười...là tuyệt vọng!
Vậy mà em cứ ngóng Tháng Mười, là sao em?

Em à, chúng ta quên - quên đi, không một chuyện!
Quên là không lưu luyến...Bịn rịn gì cũng xa!

*Áo em có hai tà, trải cho anh đường gió
Lòng anh cánh cửa mở...hướng về em muôn năm!*

Trần Văn Lệ